

І та любов до рідної України є у нього й на смертній по-
стелі:

»Чи в ту странну сподіванки хвилину,
Коли перерветь ся життя,
Весь, що любив і сам цілком я згину,
Погахнуть враз всі почуття?
Чи та любов переживе могилу
І буде знов моя душа страждать
За свій народ, за Україну милу,
Про неї думати, гадати,
Над селами обдертими літати
І люду в темрявім кутку
На путь нову відвагу надихати
Й будити силу в сповитку?
О, коли так, в обіймища холодні
Хоч зараз ляжу я в труну».

Повість «Розбійник Кармелюк» зовсім не знала ще в
нашій письменстві; вона й на жаль не писана в рідній мові,
а по російськи, хоч поет зачав був писати її по українськи.
Герой повісти — особа історична: жив він й ділав на Поділлю
й Волині в початках ХІХ. століття і тут зберегли ся про його
численні легенди а навіть пісні, по народньому переказу,
ним самим скомпоновані. На основі одної такої пісні напи-
сане оповіданє Марка-Вовчка п. з. «Іван Кармелюк», хоч
навіть наш поет Шевченко не вірив, щоб історія такої пі-
сні був «славний лицар».

Особа Кармелюка наскрізь симпатична: в молодих
літ — говорить про него наш нарід — пишав ся другою
ністю, красою й фізичною силою. Хоч сам він й о-
бразований за границею, призадумував ся часто до
мужиків і рішив в ім'я справедливости принести в по-
міч а навіть в жертву закріпощеному, рідному народови. То-
му покидає він родину, збирає біля себе удалців-медиців,
метить людську кривду на лютих панах, рабує панів дво-
ри, а добром обдаровує поневолених кріпаків.